

„Kas see aga mitte sõle ülekuus ei oleks, fui ma Hindreku tööst sobrust tähäl panematta jätkaks, kuna Juhkum wahest nagu tuim ja kilm ennast mu vastu näitab?“

„See näitab ennast aga seda viisi, su süda tunneb aga jälle teisel kombel. Nõhub Juhkum ford sinu kässä ehet waatab leekivalt su filmi, siis on föidide Hindrekute etterõtmised sinu elu peastmiseks kümme ford unustud.“

„Ei, ei, mu tänu saab end armastuseks muutma, küll sa saad seda nägema. — Olgu küll fest seekord!“

„Hea küll siis! Mis sa arvad, ehet föidame natuke sinna kena kalju juure, mis seal taugelt taeva piirelt meile filmi paistab? Ohtu on nii armas ja meri nii väikne.“

„Olgu peale,“ västas Mädli; „ometigi töuta müsle, et sa enam Juhkumiist ei haka juttu tegema.“

„Kuidas su soov on, Mädli; lähme siis.“

Peagi oli lootsik walmis föidule, priisked piigad kargasid sisse ning tunnise agara aerude ajamisel jöudsid ilusa saarelese rannale.

„Sealt förgelt kaljult wreib kaugemale ümber ringi waatada,“ ütles Maret.

Naad töötasid kaljurüngaste wahelt läbi üles poole. Kerraga kuulsiwad töbusat laulu helinat

ja wile healt. Esmal nägid naad ühe kalura urtšiku, mille lähedalle kalamehed omad noodad olid kuivama pannud; siis olid kena muru peale pääwasest waewast puhlama asunud, end päike weereniisest rõemustades. Paulja heal oli loomulik ja selge. „Paulgem Heidalla laulu,“ ütles üks kalur teisele.

Tütarlapjad istusid ühe kiwi peale ja jäid kuulata ma. Epp olnud see uhte viis, mis neile körivu fölas, aga üksik paljas jaar, mere tuule tasaue kohisemine, kaljude armas vastuköla ja weelaenete wolin mõõda kallast aitasid kuulja körivasse iludust nöida.

Paulu sõnad olid järgmisid:

Neiud, fui teid armu tubin waewab
Smuga tuministades, aga süda kilm;
Minge, kus Heidalla vari kaebab,
Kalju orgus nuttis tema film.

Kui teil südam'siku armastust ei ole,
Ega truu tööst tundagi,
Jotunge Heidalla haua poole —
Spite seal wäga mündagi.

Kuulge õnnetuma häda kaebamisi
Wailse ööde tuulde kohinal;
Kuulge kaa Kuumala viga misi,
Werijete laente wolinai.